

מסורת הש"ס

(א) [לעיל עב: נדה מא:];
(ב) [עין חזק: לעיל עב:];
(ג) [ד"ה בשעת], א [פסוקים];
(ד) [עין חזק:];
(ה) [לעיל יג: ד"ה תקינות];
(ו) [פסוקים עב: ד"ה];
(ז) [ל"ז דמק];
(ח) [עולין פ"ג מ"ג נדה כ:];
(ט) [לעיל עב: עד:];
(י) [ע"פ, א] [לעיל עב: עד:];
(יא) [ע"פ, ט: מנחת קד:];
(יב) [שמות יג, א] [פסוקים];
(יג) [אשר ישתדל בכל בליק];
(יד) [ועיין חזק: יא: לד];
(טו) [ד"ה פה];

תורה אור השלם

1. מכל דאכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטבא וכל משקה אשר ישתדל בכל בליק יטבא: ויקרא יא: לד

גליון הש"ס

נב' אמר אביי הרי אמר: ע"ל דף י"ג ע"פ חזק: ד"ה תקינות:

מוסף רש"י

כופת. מנחם. וספת שס דבר הוא וספד טהרות טובא איכא, ספת של עץ וספת של אבן (פסוקים חזק:); אי מיתה עושה ניפול. אבר המדולדל בזהמה ומתה, המיתה מפלת אותו ואינו עומד כאבר מן העלה אלא כשנייה למחית (לעיל) אבר מן החי בשר הפורס כאבר מן החי, והפרס אלא כשהוא אבר של בשר גידים ועצמות, אלא נבלה מית ממנה עומד אבר הטומאה (לעיל עב:); שאחר יכול להאכילו לאחרים. לעובד סוכים דלוי אסור בהנאה (בבבבבב) אחר יכול להאכילו לאחרים. עובד סוכים, שאסורים בהנאה (מנחות קא:);

טומאה בים הסתרים היא. היאך קבל טומאה? במחוצר והלא מגעו בסתר וקיי"ל בנדה (דף מא:); מקרא דטומאת צית הסתרים לא מטמא: ר"מ היא. בזהמה המקשה (לעיל עב:); הוליא עובר את ידו ושחט את אמו ואח"כ חתכו בשר העובר מגע נצילה שקבל טומאה

טומאת בית הסתרים היא וטומאת בית הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לדידי קשיא לי ושאלתיה לרבי אבא בר ממל ואמר לי ^אהא מני רבי מאיר היא דאמר טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולא זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי קושיא דלאא בשהוכשר אמר ליה רבה בר רב חנן לרבא למה לי הכשר הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו אמר ליה כשישימש מעשה עין שימש אמר אביו הרי אמרו ^אכופת שאור שיחדה לשייבה בטלה טומאתה לא דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש ^אאמר אביו הרי אמרו ^אתקורבת עבודת כוכבים של אוכלין שמטמאין באוהל טומאתה לא דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר אביו הרי אמרו ^אהבשר והכשר טומאתו אגב כוליא לא דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש אמר רב מתנה הרי אמרו ^אבית ששכבו בורעים טהרו טומאתו לא דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לזרעים שמטמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש: ר"ש במטהר: מה נפשך ^אאי מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן החי אי אין מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן החי הנהב ר"ש ארישא קאי האבר והבשר המדולדלין בבהמה מטמא טומאת אוכלין במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון במטהר ^אאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש אמר קרא ^אמכל האוכל אשר יאכל אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבא.

וטומאת בית הסתרים לא מטמא. פירושה צפרק בזהמה המקשה (לעיל עב: ד"ה בשעת): ^אולא שני ליה לר' מאיר בין טומאה דבעי הכשר בו. הלשון אין מיושב דלא ה"ל למימר טפי אלא הכא לא הוכשר: ^אלמה ^אהכשר והא מטמא טומאה חמורה אגב אביו. מיתה אמאי לא פריך למה ליה לאוקומיה כר"מ הא מטמא טומאה חמורה אגב אביו ואין צריך לא הכשר מים ולא הכשר שרץ כדאמר פרק צא סימן (נדה דף ג: ע:);

כשישימש מעשה עין שימש. פירוש מאותו שם שהיה מטמא טומאה חמורה דהיינו משום אבר מן החי עתה אין אבר מן החי שאין צו אלא בשר ואין קרוי אבר ול"ד לנצלת עוף טהור ופירס הנשרפים כשטימא טומאה חמורה היה משום שורף פרים ושהם נמי הם פרים וה"פ כשישימש מעשה עין שימש לא מתורת אוכל כמו שהוא עתה אלא מתורת עץ צעלמא ור"מ א"ע דמעשה עין שימש ליטמא דנגמר מזהרעם שאין סופן לטמא טומאה חמורה כשם ענין וי"ל דזרעים נמי סופן לטמא טומאה חמורה ע"י שמוש עץ כדאמר בסמוך כופת שאור שיחדה ליטב עליה צעלה ומטמאה טומאת מדרס:

טומאתה לא דאורייתא. מיתה דאי לאו מדאורייתא צעלה אמאי מותר להניחה בציתו: בית ששכבו בורעים טהרו. מכלן קשה על פירוש דנינו שמואל צ"ק דסוכה (דף יג:); דאמר ירקות שאדם יולא צהן ידי חובתו צפסא אין חווצין צפני הטומאה אלא מציאין הטומאה ופוסלין הסוכה משום חזיר פירוש ולא משום סכך פסול דסכך פסול בצרעה ואורי צעלה ואמר התם מאי טעמא כיון דכי יבשי נפלי כמלא דמפרש דמו ופירש דנינו שמואל דהא דקאמר מאי טעמא לאו אלא חווצין צפני הטומאה קאי משום דהוי אוכל ומקבל טומאה ואין חווצין צפני הטומאה אלא אפוסלים את הסוכה קאי וקשה לפירוש דהכא משמע דצטלי לגבי צית ולא מקבלי טומאה ומיהו יש לומר לפירוש דמילי קמני ואין חווצין לאו כשסכך צהם קאמר אכל מכל מקום לא היה צריך לפרש כן דאיכא לפרשי כשסכך צהן ולא מקבלי טומאה והאי דלא חווצין כדמפרש התם משום דכי יבשי נפלי וכן פירש בקונטרס שם: מית

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י פכ"ה מהלכות מלס הלכה יג:];
ב [מ"י פ"ב מהלכות טומאת אוכלין ה"כ:];
ג [מ"י פ"ד מהלכות טומאת זרעמ ה"ז:];

ענין רש"י

מורי"ל. גוש (של שאור).

שיטה מקובצת

אל היאך קבל טומאה מאביו במחוצר: א] וכ"ש זה שכבר סימא לאבר שמטמא כנבלה הס"ד כשישימש וכו' וכן כתוב בספרי כ"י: א] שאין האבר מטמא כלום ע"י אותו בשר. ג' כשספד כ"י לא נמצאו מלות אלו: א] שהרי יחידה לכך ולא להחמין שאר עיסות ואומר אני: א] ומשני תלמודא לעולם וכו': א] הרי אמר תקינות ע"י של אוכלין מטמא באהל דילפינן לה מריאכלו ובחי מתים מה מה מטמא באהל אף תקינות ע"י מטמא באהל וקאמר אביו אמר אני דטומאה זו: א] משום שנבלה אגב כוליא כשהכוליא טמונה: א] טמונה בו מטמאה וד"א: א] (אין צריך הכשר וזה לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר הס"ד כך מצאתי בכ"י ישן: א] הרי אמר בית ששכבו בורעים טהרו בית כלומר הרי: א] בטלו הזרעים ונעשה אהל: א] כותלי וזהו של ופסמא אדם וכלים: א] לטמא אדם וכלים לאו דאורייתא היא ואית דגרסי בית ששכבו בורעים טהרו כלומר טהרו טומאת אוכלים ונעשו עץ:

עושה אותה צטל מתורת אוכל ונעשה עץ: הרי אמר תקינות עזודס כוכבים של אוכלין מטמא בזה. וקאמר אביו אומר אני טומאה זו לאו דאורייתא וקרא אסמכתא צעלמא: דאי דאורייתא. מצינו אוכלין שסופן לטמא אדם: מעשה עץ. שאסורים בהנאה וצטלו מאכילה ונעשו כעצים הנעצדים: הרי אמר. באלו עוברין (פסוקים מה:); חזרי אוכלים. שצטלים הרי הם ככלים ואם נגעה טומאה באוכל נטמא הכלי דמקן (שם) צק שצדקין עריבה לענין הטומאה אם רואה בקיומו הרי הן כעריבה ואומר אני טומאתו זו שהוא נעשה כלי ואם נגע צמת חזר ומטמא אדם לאו דאורייתא: חלצ נבלה. דבהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא ל"י מיעשה לכל מלאכה וי"קא] ונענין לקבל טומאה מן הנבלה או מן השרץ: כפרים. שעמם מועטין וחלצ לאו צר אכילה הוא אפילו לעובד כוכבים אלא ע"י דחק: צריך מהשנה. והוי אוכל וכיון דחלצ לותר אוכל אומר אני טומאתו אגב כוליא לאו דאורייתא דאי טומאה אדם משום נבלה ושהוא שומר הכליא כשהכוליא טמונה צו כדאמר לעיל (דף קב:); כמה חוטין מנשכים הימנה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מצינו דבר שיערד לותר אוכל חלצ שחישב עליו ועדיין הכוליא טמונה צויה: מטמא טומאה חמורה. ואין תנן כל שסופן לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר ויחזה לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר: מעשה עץ שימש. לאו בתורת אוכל הוא מטמא אלא בתורת שומר לאוכל כעצם וכקרינים וכתלפים: הרי אמר צום שסככו בורעים. כלומר הרי הזכירו צית המסוכך בורעים דהוי צית. ולא ידענא היכן אמרו: המסכך בורעים. כגון שסכך ציתו בשצנלים ובהם הזרעים וכיון שעשה מהם סכך יצאצטל הזרעים ונעשה אהל חשוד ואם פרחה נרעם בזה צית הרי כל הבית טמא כתליו והאל שלו יצאצטמא אדם וכלים: טומאתו לאו דאורייתא. אותה טומאה שהצית חשוד אהל לטמא אדם לאו דאורייתא היא. ואית דגרסי צית שסככו בורעים טהרו כלומר טהרו מטומאת אוכלים ונעשו עץ דצטלו אלא הסיכוך טומאתו לאו דאורייתא כדפרשיש: אי אין מיתה עושה ניפול. והרי נמצא עמה לטמא משום נבלה: מ"ט דרבי שמעון. דמטהר המעורה בצעלי חיים: לאחרים